

(המשך מעמוד 11)

שגילה עוד לפני חמש שנים כי אויב הדש מתנכל למדינה — הים. מדי שנה, לדבריו, כובש הים שטחים מאדמתה של המדינה, בעיקר בקטעי החוף בהם כורים זיפוף, המהווים 55 קילומטר מתוך 188 הקילומטר של חופי הארץ. בקטעים אחרים, גורמת כריית הזיפוף, לטענתו, להשתתת חופי רחצה.

חמש שנים לחם יבור להפסקת הכרייה והשבוע הוא עומד להגות את נצחוננו: הכי ריה תופסק. הבעיה היא רק: מה יהיה ה' מחיר שתשלם המדינה עבור הפסקת הכי ריה, ואם אומנם תביא הפסקת כריית הזיפוף למניעת השחתת-החופים? הזיפוף הוא חומר מוכר למשתזפים על החופים. הם מתיחסים אליו פשוט כאל סוג של חול השייך לחוף. אלא שאין זה בד' יוק כך. הזיפוף אינו אלא גרגרים סלעי חוף, המתפוררים בהשפעת גליהם, שינויי טמפרטורה והשפעות החמרים החימיקליים שבמי הים. אבני הסלעים המפוררים נגר' פים לים, שם הם נשחקים ונגרסים על ידי הזרמים, נפלטים לחוף עם הגלים. כדי שהזיפוף יישאר על החוף ולא יגרו חורה עם הגלים החוזרים לים, דרושים תנאים סופרגרסיים שיאטו את זרימת הגלים ה' חורים ויגרמו לשקיעת הזיפוף. אולם גם אז קיים סכע בתהליך של דגנרציה. בחורף, בעקבות הזרמים והגאות, סוחפים הגלים את הזיפוף לים, פולטים אותו שוב בקיץ. העובדה שהזיפוף על החוף נכרה בידי אדם, אינה מונעת מהים להביא אל אותו חוף זיפוף חדש, בתנאי שהכרייה תיעשה בצורה נאותה.

החלטה שרירותית. כדי למנוע שהכרייה תיעשה בצורה שתשחית את חוף פי הארץ, היה על משרד-הפנים לערוך סק' רים ומחקרים, ולהקפיד על תנאי כרייה מתאימים. בשטח זה לא נעשה דבר. במקום זה באה החלטה שרירותית החיבת לגנוע בצורה חמורה בתנועת הבניה בארץ. הזיפוף הוא מרכיב חיוני בבטון הבנין. מובן שניתן למצוא לו תחליף בצורת גר' גירי אבנים הנגרסים במחצבת. אלא שכדי להפיק את התחליף יש צורך במספר תה' ליכום: לפוצץ אבנים, לגרוס אותם ולנפות אותם אחרי-כך. לעומת הזיפוף שמהירו 5 ל"י למטר מעוקב, מגיע מחירו של החומר הגרוס מהמחצבה 35 ל"י למטר מעוקב. אולם חמור מזאת: למחצבות הארץ אין ציוד שיספק את הצרכות הבניה בארץ המגיעה למיליון 300 אלף מטר מעוקב זיפוף לשנה.

קבעה פרופסור רחל שלון, מהטכניון כי חיפה, שהיא סמכות מוכרת בשטח זה: "כל עוד לא נפתרו השאלות הכלכליות הכרוכות בהחלפת הזיפוף, אין מקום, לדע' תי, לדבר על איסור כריית הזיפוף בכל חלקי הארץ."

בעוד שבועות מיספר, כאשר תגרום ה' סקט הכרייה להפסקת הבניה תקום ודאי זעקה גדולה, אך כיום, אין איכפת לאיש.

הרפתקות

צל אכוד בפאריס

בתל-אביב הכירו אותה כאופירה. בירר' שלים עירה קראו לה כולם בשמה האמיתי, טובה. אבל אלה היה פוגש אותה ירושלמי בתל-אביב, וקורא לה טובה, היתה מתעללת ממנו.

היתה לה חברה ירושלמית שכולם קראו לה ליה — קיצור-חיה של הרצליה. כי אשר היו מודמנות השתיים לתל-אביב, בי' ממוצע אחת לשבוע, היו יושבות דרך קבע בכסית. הסמל המיסחרי שלהן היתה מוזהה קטנה. מכריהן התל-אביביים, שידעו כי הן אורחות בעיר, הציעו להן תמיד את דירור' תיהם אלינה.

ידידותן היתה מבוססת על ניגודים: "אוי פיי נאמן (נוימן) היתה יפהפיה שחרחרת, חסובת-גוף, בעלת עיניים אפורות-ירוקות. ליה היתה פשטנית, פחות יפה, פחות מושכת. לכן מעמדה הרשמי היה "הצל" — צילה של אופירה.

התנתות-שיא. הידידות בין השתיים החלה לפני שנתיים, התעצמה עד כי נפר' צה עליהן השמועה המועמית שהן זוג מאושר. אופי הוזהרת היתה מלאת-חיים ונערצת, קבעה את הטון, תמיד היה לה חתן בדרך. תמיד אחר. עד שיום אחד הת' חתנה עם מלצר של קליפורניה, שעלה ל' חדר-האוכל של מלון המלך דויד. כעבור שבוע נעלמה אופי מהבעל. הוא רץ בחוצות תל-אביב לחפש אותה אצל

אופירה נוימן * לאופי אין אופי

(19) לפני למעלה משנתיים. תקופת ההליכה בצוואת היתה קצרה יחסית וכעבור שנה נשאה.

בטירת-צבי ליד נס-ציונה, מקום בו גרו הוריה של רות, שכרו השניים דירה וכץ' בור כמה חודשים נולדה להם בתם הבכור' רה, שיפרה.

"באחד הימים", מספר עמי, "כשהבת היתה בת חודשיים וחצי בערך, חזרתי הביתה אחרי העבודה ומצאתי את הדי' רה נעולה. הורדתי את המפתח מעל ה' משקוף ובמכתי פנימה. אשתי לא היתה בבית ובמיטה מצאתי את התינוקת שוכבת באפיסת כוחות אחרי שלא אכלה מהבוקר. שאלתי את השכנים ואמרו לי שאשתי עז' בה את הבית בבוקר."

איך לי רגש אליה. רות חזרה לבד' תה רק כעבור 24 שעות, הסבירה לבעלה כי נסעה לחתונה בחדרה. עמי לא רצה לעזור סקנדלים לכן הסתפק בנויפה. קיבל את הבטחת אשתו שלא לחזור על מעשים מסוג זה.

אולם עד מהרה התברר לו שהדבר דווקא מצא חן בעיני אשתו. כעבור שבוע נעל' מה שוב מהבית. אלא שהפעם לקחה עמה גם את התינוקת. היא הביאה אותה לבית החולים אסף-הרופא ובטענה כי היא סוב' לת מחום ושלושלים, נטשה אותה שם.

הבעל, שלא הבין מה קרה, גילה לבסוף את בתו בבית החולים ואת אשתו בתל' אביב. הוא ניסה להסביר לה כי למען התי' נוקת עליה לחזור הביתה ובחיווך המש' טרה הצליח להחזירה למושב.

אך שוב לא לאורך ימים. רות תקחה שנית את התינוקת, נטשה אותה בבית ידידים במחנה-יוסף. לעמי, שחיפש ומצא אותה שם, השיבה: "אני לא רוצה את הילדה. אין לי שום רגש אליה. אם אתה רוצה תקח אותה, ואני אחתום לך שאין לי שום תביעות בקשר אליה." לאחר הפ' צרות קרובי משפחה הסכימה לחזור לביתה, אולם כעבור שבוע עזבה את הבית ונעלמה לגמרי.

לפנות לתובת הפרטית. במשך כמה שבועות ישב עמי בצריף מספר 18, טיפל לבדו בתינוקת. אולם כספו אול והוא היה נאלץ לצאת שוב לעבודה. את היל' דה מסר לטיפול אומנת, שלם לה 170 לירות לחודש.

כעבור זמן קצר הבין שנה לא עניין. ממשכורתו, שלא עלתה על 230 לירות, לא יכול היה להפריש סכום כזה ולכן ביקש את עזרת לשכת הסעד.

"מצטערים", השיבו לו. "זו בתך היחיי' דה, אתה עובד ומרוויח ועליך לפרנס או' תה". הם סרבו להעניק לאב הצעיר כל תמיכה, הציעו לו רק הצעה אחת: למסור את ביתו לאימוץ. אולם לזה לא היה עמי מוכן מסיבה אחת. "אם אני מיסר אותה לאימוץ, אם הס' ביר' "אני לא יודע מי יגדל אותה. היא תחתן שנית ויהיה לי ילד, יכול להיות שהוא יכיר אותה במקרה ובל יודעה הוא ישא את אחותי לאשה, וזה אסור."

לכן פרסם השבוע מודעה: "אם אתה מעוניין/ת לאמץ תינוקת בת 11 חודש נא לפנות ל...". במודעה ציין את כתובתו ה' פרטית.

• בתמונה הימנית בקפה נוגה בתל' אביב. מימנה המנצח אורי כהן, משמאלה צדוק סביר.

הכרים. כאשר מצא אותה, היה מאוחר מדי. היא כבר חזרה לחברתה ליה. הבעל המיותר נעלם מחייה בזמן שיא של שבוע ימים, חמש שעות וכמה דקות. חצי שנה לאחר מכן התחנתה שוב פעם. הפעם עם קיבוצניק מתלקציר. גם זה חלף עם הרוח, ואופירה חזרה שוב לצל שלה.

הצמד הירושלמי נראה שוב בעולם ה' בייליים, המאוכלס דיפלומטים, חיילי או"ם, אנשי בוהימה ואנשי אגרוף. **ההורים התייאשו.** הורי השתיים, בעלי-מלאכה ירושלמיים צנועים, התייאשו מבנותיהם כבר בגיל צעיר. כי השתיים סירבו להמשיך בלימודיהן, סירבו לעבוד, הצליחו אף להשיג שיחרור מוקדם מן ה' צבא חשבו רק על בייליים.

ההורים חששו כי הבנות ירדו מעט מ' דרך הישר; הם חיו במושגים של תקופה שחלפה. אחרת היו יודעים, כי אופי וליה הן נציגות אופייניות למעמד הדש. הן בין תל-אביב לירושלים. בנתיב הוזה, קוראים לנערות מסוג זה "מודנבות" — הולכות תמיד אחרי המחנה הגברי, המבטיח בייליים, ועליצות ריקה על בטן מלאה. כאשר נסעו השתיים לחוף-לארץ חשבו כולם כי זוהי אחת מהזיוניות השיגרניות, וכי מחר בערב יופיעו שוב בניצן או מאי באר. איש גם לא האמין לאופירה, כאשר אמרה כי באמריקה מחכה לה ארוס. "ספרי זאת למארינס", ענו דוברי-האנגלית שבין חבריה. כלומר: ספרי לסבתא.

היא לא היתה צריכה לספר זאת למא' רינס. הם כבר ידעו זאת. או לפחות אחד מהם: איש חיל המארינס, בשירות השגריר

עמי דרור

אולי תחתן עם אחיה

רות האמריקאית בישראל. אופירה קראה לו ארוס, הוא ענה "דארלינג". ולפני שיובן לביתו הבטיח לשלוח לה כרטיס טיסה.

השתיים הגיעו לבירה הצרפתית לא פרוטה זיכו שם לכרטיס של איש המארינס. בחוסר-סבלנות גוברת שוחחו עם איש המארינס באמריקה. התוצאה היחידה: אל שכרה-לינה הצטבר גם חוב עבור שיחות' חוץ. עד שבעל המלון תפס את העניין. הוא פנה למשטרה, זו פנתה לקונסוליה הישראלית, והקונסול שלם מכיסו הפרטי, כדי לשחררן מצמצר.

רק אז נכנס איש המארינס לפעולה. הוא שלח כרטיס-טיסה לאופירה, שהמריאה מיד לזרועותיו. ליה נותרה בפאריס, ללא כסף, — צל המחפש גוף להשתרך אחריה.

חיות

הזאבים הטובים

"זאב! זאב!" קרא הרועה במשל הידוע, והזועיק עשרות פעמים לשוא את תושבי הכפר. כשהופיע הזאב האמיתי לא שם איש לב לקריאתו.

"זאב! זאב!" היא גם הצעקה שמקימה העתונות הישראלית בכל פעם שילד בי' שוב כפרי נעלם במסיבות מסתוריות. אלא שלצעקות אלה עדיין יש השפעה. מן ה'

מקובלות הוא כיום בארץ, שבהרריה ובמדבריותיה משוטטים זאבים שוחרים ל' טרף המתנפלים על ילדים רכים חסרי הגנה. השבוע החליט המדור לשמירת הטבע במשרד-החקלאות להפריץ אגדה זו. הוציא דו"ח מפורט על מצב הזאבים בארץ, להי' ציא את הזאבים המשוטטים ברחוב דה' וזנגוף.

הזאבים הם פחדנים. לכל מי ש' חונך על מוסר ההשכל של מעשיית כיפה אדומה, מכיל דו"ח זה אכזבה נוראה. "הז' אבים בארץ הם פחדנים" קובע הדו"ח, "ועקב פחדנותם הם פעילים בעיקר בלד' לה. מוגזם לדבר על תוקפנות של זאבים, כשם שאי אפשר לדבר על תוקפנות של תנים, נמיות או טורפים קטנים אחרים. חיות בר אלה מחפשות ומוצאות את מזר' נן בטבע אם כי ברור שאינן בחולות בגדי הנקרא להן בדרך. מאז קום המדינה טרפו הזאבים כ-120 גדיים וטלאים, וכשלושה ארבעה עגלים.

"תוקפנות הזאבים פגה זה שנים רבות הן בארץ והן באירופה. עקב התפתחות היציבולוציה, ועקב היותם קרובים לבני' האדם, רואים הזאבים באדם את אויבם ה' מושבע, והסכינו לפחדו ולכרוח מקרבתי, בין שהוא מבוגר או ילד.

"בארץ יודע בסך-הכל על כ-20 זאבים, מהם 12 באזור יוטבתה. הם מטיילים בת' בל לכיש, שדה בוקר בגלבוע, בגלעד ובג' ליל. מכיוון שהם מסוגלים לעבור כ-100 קילומטר ליום נוצר הרושם המוטעה כי בישראל מצויים זאבים רבים."

הזאב היה בלב. כאשר לפני שנים מספר נפוץ בצבור הסיפור שילד בקריית' שמונה נטרף על ידי זאב, נלכד הזאב והי' בא לבדיקה באוניברסיטת תל-אביב. שם התברר שהזאב לא היה אלא כלב; שקיבתו היכלה רק עצמות עופות ושלא היה בה זכר לילד שנעלם.

כדי שבעקבות דו"ח זה לא יתחילו ה' רים לספר לילדיהם אגדות שבהם כיפה אדומה טורפת את הזאב יצא משרד החק' לאות להגנת הזאבים, אסר לצוד אותם. בדו"ח שלו מוגדר הזאב כ"חייית בר יפה ואצילית, הנזכרת רבות בתנ"ך, והמפארת את היערות והרי ארצנו". ולהוכחת ה' עובדה שהגיעו הימים בהם גר זאב עם כבש, חתום על דו"ח הזאבים — אורי צאן, עוזר ראשי לציד והגנת חיות בר.

סעד

מי רוצה תינוקת?

בתוך צריף קטן שבקצה מושב סירת' שלום, עמד גבר צעיר לבוש בגדי עבודה מוכתמים במלט וסיד. השעה היתה שש ב' ערב והוא חזר זה עתה מהעבודה, ניסה להכין לעצמו כוס קפה. באור הקלוש שה' דר מחצור אל המטבח, בו נשרפה נורת ה' חשמל, ניסה להדליק את כירת-הגז אולם הדבר לא עלה בידו. "לכל הרוחות", רטן וורק את הגפרור ביאוש. "כשאין אשה בבית — הכל לא שווה."

מזה כמה חודשים שעמי דרור (25) אינ' נו יודע לאן נעלמה אשתו. הוא אולי היה מסתדר לבדו בצריף מגוריו אלא שעל גבו של הגבר הצעיר נפלה מעמסה שלא נועדה לו: בתו בת ה-11 חודש, שגם אותה נס' שה אשתו.

תינוקת נעודה. עמי הכיר את רות